

Verbonden in gebed Fraternité de Tibériade

*De capitulanten van de broeders en zusters na de verkiezing van broeder François als nieuwe
Algemene Dienaar van de gemeenschap*

Beste biddende vrienden,

Vrede en vreugde!

De laatste zondag van september wilden wij – aan het einde van ons Generaal Kapittel – Richard bedanken voor zijn trouwe dienst. Na 38 jaar werkzaam te zijn geweest in onze gemeenschap gaat hij met pensioen. Met de eucharistie, gevolgd door een feestmaal, wilden wij zijn lange trouwe dienst in de verf zetten en hem bedanken voor zijn inzet.

Richard is veel meer dan een arbeider. Hij heeft iets van een wijze, wgens zijn gezond verstand dat hij verwierf door zijn contact met de

realiteit. Het is een waar genoegen om met hem te werken. Hij bezit de kunst om je zelfvertrouwen te doen krijgen en een manier van werken over te dragen. Als Tiberiade mooi is, is dat ook aan hem te danken. Hij kwam in Tiberiade aan op dezelfde dag als onze broeder Jozef, de tweede broeder van de gemeenschap. Sindsdien is Tiberiade voortdurend in opbouw.

Het Generaal Kapittel is altijd een belangrijk moment in de opbouw van een gemeenschap. Samen bepalen wij de hoofdlijnen voor de komende jaren. Wij hebben broeder François – die in Litouwen woonde sinds het begin van de stichting – als de nieuwe Algemeen Dienaar verkozen. Zijn missie zal erin bestaan om de samenhang te verzekeren tussen de huizen van Lavaux, Pondrôme en Baltriškės (in Litouwen), evenals onze projecten in Azië en Afrika. Ik vraag u om vurig voor hem te bidden opdat de Heilige Geest hem zou begeleiden in deze dienst die hem is toevertrouwd.

Wij willen ons leven in Tiberiade voortzetten in de franciscaanse geest, kleine mussen en mezen zijn, flexibel en licht, om de vreugde van het evangelie te verkondigen. Sint Franciscus inspireert ons: *“Ga en*

herstel mijn huis dat, zoals je ziet, in verval raakt." Het is met deze woorden dat de Heer de "Poverello" riep.

De Heer vergelijkt de Kerk met een huis. Het woord "*huis*" roept iets familiaals op, een sfeer van liefde en goedheid. Wij vragen uw gebed opdat onze kleine Fraterniteit een plaats zou blijven waar passanten iets van de schoonheid van het evangelie kunnen proeven. Samen het evangelie navolgen is veeleisend, maar ook een bron van zoveel vrede en vreugde.

De Heer spreekt van "*mijn*" huis. De Kerk is in de eerste plaats een zaak van God, niet de onze. Ja, tijdens dit Kapittel zijn wij ons er meer van bewust geworden dat onze Fraterniteit, net als uw familie, bovenal het werk van God is. God is aan het werk, hij roept ons en nodigt ons uit om samen te werken aan zijn – zoals wij zijn – aan zijn werk. Dit Kapittel heeft ons echt energie gegeven om de zending voort te zetten die de Heer ons heeft toevertrouwd: zending naar gezinnen en jongeren. Onze vreugde is om Jezus op eenvoudige wijze te verkondigen.

"Ga en herstel", zegt de Heer opnieuw. Het is een heel directe opdracht die ons oproept. Ja, het Kapittel heeft ons gesterkt in onze roeping als kleine mus of mees van Tiberiade. Wij vragen uw gebed om samen verder te bouwen aan deze kleine Fraterniteit. Dit bouwwerk komt niet alleen tot stand met een troffel en een hamer, maar vooral door de dagelijkse bekering waartoe de Heer ons oproept. Kom Heilige Geest!

Broeder Bart

* * *

“ *Christus navolgen is binnengaan in een dynamiek. Er is een constante creativiteit die nieuwe perspectieven opent. Wij worden geroepen om in de dynamiek van de gehoorzaamheid van Christus te*

Broeder François, de nieuwe Algemene Dienaar, wast de voeten van de lokale dienaars, tijdens de viering van zijn installatie.

treden. Gij hebt mij een lichaam gevormd, zie ik kom, o God, om Uw Wil te doen. (Heb 10, 5-7)" Met deze woorden opende pater Jean-Yves Grenet SJ het Kapittel. Hij herinnerde ons eraan hoezeer wij verantwoordelijk zijn voor dit lichaam dat onze Fraterniteit is door onze aandacht aan de wil van God.

Met pater Grenet, afgevaardigde van de bisschop, bracht het Kapittel alle broeders en zusters samen die hun eeuwige geloften hebben afgelegd. Laten wij niet vergeten dat broeder Marc zes jaar eerder zijn rol als Dienaar vacant stelde en dat aan broeder Bart het roer werd overgedragen. Hij ging de vele uitdagingen moedig aan. Ik herhaal de dankbaarheid van de Fraterniteit voor deze jaren waarin hij veel aandacht heeft besteed aan ieders weg en in het bijzonder aan die van Broeder Marc. Toen hij terugkwam, zei broeder Bart: *"Ik zie een gemeenschap vol vitaliteit"* en hij nodigde ons uit *"om voortdurend terug te keren naar de vreugde, om te blijven groeien in vertrouwen."*

Het leven heeft verrassingen voor ons in petto. Vorig jaar werd ik opgeslokt door de strijd tegen kanker en daarna voor een lange tijd door mijn vader, getroffen door de ziekte en het isolement veroorzaakt door de pandemie. Beetje bij beetje herstelde mijn gezondheid en deze zomer voelde ik mij opnieuw beter, waardoor ik deze nieuwe dienst kon aanvaarden. Het is niet eenvoudig om Litouwen te verlaten. Nu ik een paar dagen terug ben om mijn "bagage" in te pakken, blijf ik verbaasd over de schoonheid van dit kleine dorp, waar wij al 30 jaar jonge-

ren en gezinnen verwelkomen. Met broeder Gilles, die ook terugkeert naar België, hebben wij zoveel wonderen meegemaakt. Er werd gezweet, maar er blijven bovenal de vele gezichten waarmee wij een weg naar het geloof hebben kunnen bewandelen.

Wij hebben tijdens het Kapittel onze wens uitgesproken om “één lichaam te zijn”. Het lichaam stelt je in staat om met constante creativiteit te bewegen. Deze dynamiek wordt beleefd in navolging van Christus die ons de weg wijst van het geven, die onvermijdelijk door het kruis en de opstanding gaat.

Broeder François

* * *

De afgelopen weken waren rijk aan gebeurtenissen! Op 21 augustus, de vooravond van het feest van Maria Koningin, legde zuster Faustina haar eerste geloften af. Zij verliet daarom het noviciaat en begon een opleiding van de “STIM”, die leden van verschillende gemeenschappen samenbrengt voor studies in theologie, filosofie en geschiedenis. Diezelfde dag ontving Anna, in aanwezigheid van haar familie, het habijt van de Fraterniteit en werd zij in het noviciaat verwelkomd. Het was tevens de gelegenheid om zuster Bénédicte te bedanken als novicemeesteres. Na tien jaar dienst in het noviciaat, zal zuster Bénédicte vanaf half oktober een tijd rust nemen buiten de Fraterniteit en volgende zomer bij ons terugkomen. Het is zuster Ieva Ma-

ria die de vorming van onze jonge zusters overneemt. Op 12 oktober hebben wij Reinhilde, Pauline en Ieva in het postulaat verwelkomd. Het is prachtig om hun enthousiasme te zien in het zoeken naar en het dienen van de Heer! Wij vertrouwen ons toe aan uw gebed, zodat wij meer geworteld zouden raken in de Heer en gehoor kunnen geven aan zijn oproep, evenals aan de oproepen van onze tijd en van onze Kerk.

Zuster Asta

* * *

De weken van het Generaal Kapittel in Lavaux waren voor iedereen intens. Tijdens onze afwezigheid waakten drie jonge broeders uit België over het huis in Litouwen: broeder Vytautas, broeder François en broeder Jerry. Zij verwelkomden een paar gasten, waaronder een Luthers parochieteam uit Riga, oogstten onze aardappelen samen met vrienden, maakten het land klaar voor het zaaien, zetten het werk in de werkplaats voort, enz. Zij gaven ons de plaats goed onderhouden en in alle vitaliteit terug. Desalniettemin zijn de veranderingen die het Kapittel met zich meebrengen belangrijk voor Litouwen. De eerste is dat broeder François tot Algemeen Dienaar werd gekozen. De tweede is dat broeder Gilles werd geroepen om de fraterniteit in Lavaux te vervoegen. Het zijn dan ook twee “oude” broeders die ons verlaten, en die vervangen worden (hoewel dit woord helemaal niet past, omdat niemand ooit iemand vervangt) door broeder Michel, die het huis en de taal al goed kent en een helpende hand kan bieden en broer Joachim, die nog bijna nooit gekomen was (zijn laatste bezoek dateert van 2012). Tot Kerstmis blijft broeder Vytautas bij ons, en dan hebben wij nog de twee broeders die in Montreal studeren: broeder Vidas en broeder Frédéric. Broeder François en broeder Gilles kwamen hier even terug om hun spullen te halen voor hun nieuw avontuur in België en elders. En hoewel het leven hier doorgaat (het jaar van Sint-Jan-de-

Doperjaar is begonnen, het Sint-Franciscuskamp met tachtig jongeren, het weekend van de profetische gezinnen en bijna elk weekend ont-haal), bevinden wij ons midden in die vreemde sfeer van een overgang. Broeder Michel zal half november toekomen, broeder Joachim met Kerstmis: wat betekent dat wij tijdens een korte periode met weinigen en zonder priester zullen zijn.

Maar bovenal zien wij hoe belangrijk het voor iedereen is om de tijd en de ruimte te nemen om een traan te laten, een vraag te stellen, een wens voor de toekomst te formuleren, hier en daar afscheid te nemen, of om er gewoon te zijn. *“Er is een tijd voor alles onder de hemel: een tijd om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om af te breken, [...] een tijd om huilen en een tijd om te lachen [...].”*

Deze ontmoetingen brengen rust in die zin dat ze uiteindelijk iedereen verwijzen naar zijn of haar toestand als pelgrim: *“Het leven is je schip en niet je verblijf.”* Na al deze emoties is het enige woord dat rest een rustig *“dankjewel”*. Het zal nog steeds nodig zijn om toe te stemmen, maar er is de Vrede van God. Evenals de komst van een Belg in Litouwen totaal ondenkbaar was, komt zijn vertrek na twintig jaar verankering onverwacht. Diegene die vertrekt zoals diegene die blijft, voelt een soort angst omdat er geen aanwijsbare reden is: *“Je verandert een winnend team niet”*, zei een vriend van mij. Dus waarom vertrekken? In feite: God kan erom vragen, hij die Abraham al had geroepen om al-

les achter te laten, met de belofte van een land en zelfs van nakomelingen. Zeker een duizelingwekkende oproep voor de gelovige – want je moet beginnen door te vertrekken – maar niet in het absurde. Dit is ons aanvoelen en onze hoop.

Liefde scheidt soms banden, onderscheidt en scheidt soms diegenen die van elkaar houden, zodat zij nog meer personen worden. *“Als ge van mij hieldt, zoudt ge blij zijn dat ik wegging”*, zei Jezus tegen zijn leerlingen vóór zijn lijden. Zo wordt scheiding in liefde nooit de ander vergeten, maar eerder een nieuwe manier van aanwezigheid, een meer verinnerlijkte gemeenschap. Het menselijke en gelovige leven leert ons dat deze ademtocht van liefde nodig is – er is een tijd voor alles – totdat wij allemaal onze plaats vinden in het Koninkrijk van God, waar de Meester elke traan uit onze ogen zal wegwissen. Dat was de Litouwse kant van de medaille; maar er is ook de Belgische kant, met twee broeders die zich voorbereiden om zich bij ons te voegen, die misschien dingen ervaren die erg lijken op wat ik zojuist heb beschreven. Welke blanco pagina, welke nieuwe creatie zal voortkomen uit hun beschikbaarheid? Alleen God weet het, maar er over na te denken geeft mij grote vreugde.

Broeder Ivan

“GEPREZEN ZIJT GIJ, MIJN HEER”

Na de zomerkampen had ik het genoeg om de Ignatiaanse 30-daagse retraite in La Pairelle (Namen) te beleven. Ik werd ondergedompeld in de Geestelijke Oefeningen om een stevig fundament te leggen in mijn navolging van Christus. Het was een bevoorrecht moment voor een herfundering op Christus, om te luisteren naar zijn Woord, om in stilte te bidden en om zijn heilswerk te overdenken dat hij volbrengt in het arme wezen dat ik ben. Het was ook een tijd

voor mij om mijn religieuze leven te herbekijken. Ik kwam er gelukkig uit met een vrij en vredig hart. Onmiddellijk na mijn terugkeer in Lavaux nam ik het vliegtuig naar Litouwen. Op de luchthaven van Zaventem ontmoette ik een gezin dicht bij de gemeenschap, van wie één van de dochters deze zomer aan het kamp van de evangeliezaaiers deelnam, en dit gezin vertrok naar Griekenland. De mama vroeg of ik ze de handen kon opleggen. Het was ont-

roerend om deze hele familie in gebed te zien neerknielen. Te midden van de geluiden van het vliegveld fluisterde ik een lied tot de Heilige Geest. Wij waren nog maar net begonnen de Geest te aanroepen of drie andere mensen voegden zich bij ons. Meteen na het gebed en de handoplegging draai ik mij om, om mijn reis voort te zetten, en een andere onbekende familie roept mij toe: *“Vader, zou u ons ook de handen kunnen opleggen?”* – *“Natuurlijk,”* antwoordde ik, *“maar ik ben geen vader, noem mij liever broeder.”* Tweede halte. Liedje voor de Heilige Geest, gebed, handoplegging en wij eindigen met een Onze Vader.

Aan het eind van ons gebed zei de vader tegen mij: *“Weet je, broeder, ik ben een vroom katholiek, mijn vrouw gelooft niet, onze kinderen zijn allemaal gedoopt. Twee maanden geleden heeft mijn vrouw een auto-ongeluk gehad, ze kwam op wonderbaarlijke wijze ongedeerd weg, ook al was haar auto volledig beschadigd. Wij reizen naar Italië, wij gaan naar San Giovanni Rotondo om te bidden bij het graf van Pater Pio, om te bedanken.”* Op dat moment haal ik uit mijn zak een kleine foto van de heilige Pater Pio, die ik altijd bij mij heb en geef die aan hen.

Tien minuten later zit ik in het vliegtuig naar Litouwen. Aangekomen in Vilnius wachtten de broeders ongeduldig op mij en wij waren

blij in Baltriškės aan te komen, na twee uur rijden. Wauw, wat een prachtig Litouws landschap met zijn meren, bossen, ooievaarsnesten, dieren die de weg oversteken, kleine heuvels,... in deze prachtige groene natuur. In mijn hart weergalmdde het Zonnelied van Sint Franciscus van Assisi: *“Geprezen zijt Gij, mijn Heer, met al uw schepselen, voor onze zuster onze moeder de aarde, die ons draagt en ons voedt, ze brengt allerlei soorten fruit, kleurrijke bloemen en kruiden voort. Geprezen zijt Gij, mijn Heer, voor zuster water, zij is nuttig en nederig, kostbaar en kuis.”*

Met de broeders Vytautas en François beleefden wij goede broederlijke momenten, een eenvoudig leven met drie: gebed, lectio divina, handenarbeid, gastvrijheid... Gedurende deze tijd hadden wij ook de vreugde om enkele gebedsgroepen en San Damiano-koten te bezoeken in Vilnius en Kaunas. Het is werkelijk prachtig om al deze jongeren elke woensdag samen te zien komen om tot de Heer te bidden, te prijzen en te aanbidden: een opmerkelijke trouw. Mijn grootste vreugde was het feest van de geboorte van de Maagd Maria in Šiluva te beleven met de hele Kerkgemeenschap van Litouwen, vooral met de religieuze gemeenschappen en enkele gelovigen. Een moment van vreugde, van ontmoeting, van gebed, van lofprijzing... Het was prachtig. Ik was ontroerd toen ik de bisschop van Kaunas ontmoette die uitriep toen hij ons zag: *“Welkom, broeders van Tiberiade, jullie zijn de hoop van onze Kerk in Litouwen, het is geweldig dat jullie hier onder ons zijn op deze feestdag!”* Een woord dat met grote zachtheid wordt uitgesproken en opborrelt uit het hart van de prelaat. Een hele grote aanmoediging voor ons.

Geprezen zijt Gij Heer voor uw werk, dat Ge volbrengt doorheen de kleine armen die wij zijn. Help ons om nederig en trouw te blijven aan uw zending.

Broeder Jerry

BELGIË-LITOUWEN PER AUTOSTOP

“Voor niets hebt gij ontvangen, voor niets moet gij geven. Tracht dus geen goud, zilver of koper te verwerven om er gordels mee te kopen... want de arbeider is zijn onderhoud waard.” (Mat 10, 10) Samen met broeder Vytautas gingen wij op weg naar Litouwen op het feest van Maria Hemelvaart. Ruim tweeduizend kilometer liftend, zonder telefoon, zonder geld of geplande logies, door vier landen. Wij wilden op 15 augustus vertrekken “met Maria”.

Wij begonnen onze reis met een familie die naar de eucharistieviering in Tiberiade was gekomen. Het was de gelegenheid voor diepgaande gesprekken, mooi en eenvoudig tegelijk. Na een tussenstop bij hen huis kwamen wij rond 16.30 uur aan bij een tankstation langs de snelweg: wij waren België nog niet uit. Het was toen dat Lucas ons op pikte met zijn auto. Hij was Pool, een voormalig Franciscaan en zou naar Poznań gaan, meer dan duizend kilometer verder. Wij konden alleen maar juichen van vreugde over deze ontmoeting die door de Voorzienigheid tot stand kwam! Duitsland was geregeld... maar, waar zouden wij slapen? Lucas betaalde ons gewoon om 2 uur 's nachts een hotel. Toen wij uit de auto stapten, stond er recht voor ons, tegenover ons, naar ons toe gericht, een icoon van de Maagd met het Goddelijk Kind in haar armen. Maria waakte over ons! Wij lachten om deze grappige situatie die wij niet meer gewend waren. Als wij met vreugde de honger moeten doorstaan, zouden wij ons dan ook niet om deze overvloed

moeten verheugen? Na de Eucharistie hervatten wij onze reis naar Warschau. Verschillende zeer vriendelijke Polen (die erg snel rijden) brachten ons naar de Litouwse grens in Augustów, waar

wij een tussenstop maakten. Men bracht ons naar een tehuis waar een groot aantal gepensioneerde priesters logeerden. Zij boden ons een appartement aan voor de nacht. Na een korte wandeling door de stad gaan we naar de Basiliek van het Heilig Hart voor de eucharistieviering. De vurigheid van het Poolse volk is werkelijk ontroerend. Daarna nodigde een priester ons uit op de koffie bij hem thuis. Ik antwoordde: *“Sorry, but it’s too late for us.”* Hij hernam met een beetje humor: *“It’s not too late, just late. But don’t be afraid, just believe!”* Aan zulke woorden konden wij alleen maar gehoorzamen. Na een lang gesprek bood hij aan om ons naar de grens te brengen... Maar hij had een ander project voor ogen, want, via omwegen bracht hij ons naar een Camaldulenzerklooster op het eiland van een groot meer. Het klooster (nu verlaten) is gewijd aan de Moeder van God, en de heilige Johannes Paulus II verbleef er in 1999 drie dagen, tijdens zijn laatste reis naar Polen.

Daarna herkenden een moeder en haar dochter ons als broeders uit Tiberiade. Het was omdat zij vlak naast Baltriškės woonden. Zij reden ons naar daar, zodat onze broeders verrast waren om ons eerder te zien aankomen dan zij hadden verwacht. Toch konden wij niet zeggen dat wij er niet de tijd voor hadden genomen... Zo liet Maria ons aan deze zending beginnen met als het ware een klein vakantiegevoel. De les van deze reis kunnen wij samenvatten in dit gezegde: *“Don’t be afraid, just believe.”* (Mar 5, 36)

Broeder François

KLUIZENAARSHUT

Elke maandag gaan de broeders en zusters naar een kluizenaarshut in de omliggende velden en bossen om een dag van stilte, eenzaamheid en eenvoud in de natuur te beleven. De zusters koesterden al een tijdje de droom om meer kluizenaarshutten rond

Pondrôme te hebben. Maar dromen en prachtige uitzichten maken nog geen kluzenaarshut. Gelukkig zijn wij niet de enigen die dromen! Een groep van Europascouts droomde ervan een kapel te bouwen of waarom niet een kluzenaarshut? Zij werkten een heel jaar

aan een plan en waren blij het in de zomer in twee weken te komen bouwen. Wij hadden dus veel animo, maar nog niet de inspiratie en de knowhow... Ook Augustin (jonge architect) en zijn vrienden uit het gemeenschapshuis *Lazare* waren ook gebeten voor dit avontuur. En wat een avontuur om een klein huis te bouwen zonder water of elektriciteit!

Wij gebruikten zoveel mogelijk gerecycleerde materialen: een deur en ramen die overbleven, dakplaten die onder de bramen staken, hout, stenen... Als isolatie kozen wij voor grote hoeveelheden schapenwol. Daarna kochten wij wat nog ontbrak. Het idee was om de muren op de binnenplaats op te bouwen en ze vervolgens stuk voor stuk naar het veld te dragen. *Zo gezegd zo gedaan.*

Met veel teamwerk, kracht en humor werd de kluzenaarshut gebouwd. Een echte leerschool voor alle deelnemers op alle niveaus. Het bouwen van een kluzenaarshut houdt in: het opbouwen van broederlijke banden, vertrouwen en de vreugde om zichzelf overstijgen en om mekaar belangeloos te kunnen dienen. Bedankt aan het team voor het creëren van een plaats van stilte en gebed in de pracht van de schepping. Dank u, Sint-Jozef, voor uw zachte bescherming over al onze bouwprojecten.

Yannick en Michaël

ten en voor het leven dat, een beetje in het verborgene, is ingezet door de tussenkomst van God, zonder dat wij daarvoor sterk hebben moeten ingrijpen.

Zuster Anna

NIEUWS UIT CANADA

Hier volgen enkele fragmenten uit een e-mail die wij hebben ontvangen van onze broeders en zusters die in Canada in opleiding zijn.

Vreugde om jullie wat nieuws te geven vanuit de herfst in Quebec, met de vuurrode, oranje en gele esdoorns, gewoon prachtig! Het is een grote vreugde om broeder Frédéric in Montreal te verwelkomen voor deze vormingsperiode, evenals broeder Vidas die terug is van zijn vakantie in Litouwen. Tiberiade groeit in Quebec! De aanwezigheid van mijn drie broers hier bemoedigt mij en maakt mij blij!

Dit jaar belandde ik in de residentie *Notre-Dame du Bel Amour*. Het is een mooie en levendige parochie, waar ik woon met twee Afrikaanse studenten, Suzanne en Béatrice, en ook met Marilou, een Canadese. Wij wonen vlakbij een prachtig park aan de rand van het water. Ik ben mijn tweede jaar van immersie ingegaan, dat druk en intens belooft te worden. Dit jaar gaan wij mensen ondersteunen, zodat zij zichzelf kunnen ontdekken en groeien in eigenwaarde. Ik ontdek meer en meer hoe elke persoon uniek is, in zijn geschiedenis maar vooral doorheen zijn “sterke punten” (om het “Ifhimiaans” jargon te gebruiken), in wat zij in zich dragen. Het is een rijkdom om te ontdekken, ik blijf het ook voor mijzelf doen, maar ik kijk er naar uit om te kunnen leren anderen te helpen zichzelf te ontdekken!

Zuster Myriam

Broeder Vidas, broeder Benoît-Joseph en broeder Frédéric

Ik ervaar al de positieve
En constructieve aanpak
van de vorming: er wordt ons
een weg van menswording
aangeboden op een coherente
wijze en via een goed bedachte
werkwijze. In mijn jaar zijn we
met 21 studenten van 12 ver-
schillende landen; dit opent
ons naar de universaliteit.

Soms zijn wij in een grote groep, soms in kleine groep met assistenten van het tweede of derde jaar en soms zelfs per twee. Zoals jullie weten gebeurt de basis van het leerproces door het herlezen van ervaringen. Dit maakt ons zeer aandachtig aan wat we in het dagelijkse leven meemaken, en laat ons leven met meer aanwezigheid en bewustzijn. (...)

Ik had dit gebedje van de heilige Paisios van de berg Athos al geruime tijd gebeden: *“Mijn God, ik weet niet wat Gij gaat doen, maar ik geef mij volledig aan U over zodat Gij van mij een mens maakt.”* Ik ervaar de opleiding die ik krijg als antwoord op dit gebed.

Het was een vreugde om naar het Oratorium van de Heilige Jozef te gaan, indrukwekkend met zijn grootsheid, zijn geschiedenis, zijn stichter (Sint André Bessette +1937) en zijn huidige impact. Terwijl ik op straat loop om de metro te nemen en terug te keren naar de residentie, vraagt een vrouw, die mij de rozenkrans ziet bidden en mij kruist, om voor haar te bidden. Ik draai mij om en begin een gesprek om meer informatie te krijgen over haar gebedsintentie: haar jongste dochter Alisha kreeg 's ochtends te horen dat zij kanker had en haar moeder, Sandrine, kwam Sint-Jozef smeken om haar genezing. Ik stelde haar voor om daar op de stoep te bidden en wij baden vurig een genezings-

gebed. Het was een heel mooie ontmoeting, kort, maar vol geloof en hoop.

Broeder Frédéric

* * *

Toen ik in Montréal aankwam in 2019, voor de pandemie, ging ik van tijd tot tijd naar de zondagsmis in de Litouwse parochie. Daar heb ik de priester Paulus ontmoet die hier geboren is nadat zijn ouders de oorlog in Litouwen zijn gevlucht. Hij zij mij dat op één uur afstand van Montréal een Bethlehem-klooster is met een Litouwse zuster en dat we haar op een dag zouden kunnen bezoeken.

Dus op een mooie zonnige zaterdagochtend kwam pater Paulius ons oppikken om ons naar Chertsey te brengen. De zusters wonen in de buurt van de streek van Laurentides, naast het heiligdom Maria-Koningin der harten. Daar beginnen de esdoorns al van kleur te veranderen, de natuur is prachtig. De zusters Shulamite (een Litouwse) en Ludovina (een Italiaanse) verwelkomden ons hartelijk. Eerst lieten zij ons hun winkel zien met hele leuke dingen. Hun specificiteit is aardewerk, zij maken zeer mooie borden, kopjes, kommen... Zij hebben ook een Litouwse hoek, waar zij kleine amberkleurige rozenkransen verkopen die door de zusters in Litouwen zijn gemaakt. Na dit bezoek nodigden zij uit ons voor de maaltijd. De tafel was versierd met prachtige bloemen en prachtig aardewerk (bij het zien van die mooie tafel dacht ik aan onze zusters in Pondrôme).

Toen kwam de priorin, zuster Donatienne. Zij vertelde ons wat ze voor haar zusters had gepreekt over het zondagsevangelie, waar Jezus aan de volgelingen vraagt:

“Waar hadden jullie het onderweg over?” Zij vertelde ons dat de volgelingen teveel in hun hoofd waren, in vergelijkingen, en dat wij geroepen zijn om als kinderen te worden, dat wil zeggen meer te leven vanuit het hart dan vanuit het hoofd. Dat is een hele pelgrimstocht!

Broeder Vidas

* * *

Ik ben blij jullie te kunnen vertellen over de tijd die wij in de eerste helft van augustus op de boerderij van *Sainte-Thècle* hebben doorgebracht. Het is een boerderij waar Élise (Godgewijde maagd, vriendin van de Fraterniteit) 6 jaar heeft gewoond en waar broeder Marc heenging om Pasen te beleven toen hij zijn jaar in Ifhim verbleef.

Bij onze aankomst ruikt alles naar eenvoud. Van de mechanische werkplaats vol met gereedschap, tot de auto in reparatie vóór de deur, de honden die aan onze benen snuffelen, de potten en pannen op de stoep, Charles nog onder het stof van het werk van de voorbije dag. Het is het platteland, het is de natuur en het voelt goed om daar te zijn! Wij bereiken de kapel waar liederen en lofzang weerklinken. Iedereen zingt, wij slaan op de djembé, wij spelen gitaar, het voelt goed zelfs al is het niet in het ritme, het belangrijkste is om mee te doen. Wat een vreugde op de gezichten!

De volgende dag ontdekken wij de familie van Charles en Sarah. Hoe beter ik ze leerde kennen, hoe meer ik profetische gezinnen in hen herkende, zoals broeder Marc erover spreekt: een missionair gezin, een huiskerk. Voor hen is de boerderij vooral een plaats van onthaal en evangelisatie. En aangezien zij veel mensen ontvangen en daarbij nog de boerderij runnen is het onthaal heel eenvoudig. Zij hebben een hele troep jongeren die zijn opgegroeid met de boerderij, net zoals de jongeren in onze omgeving zijn opgegroeid met Tiberiade. Het is hun thuis

en zij zorgen voor de ontvangst van de bezoekers. En wat een mooie jonge mensen hebben wij ontmoet!

Zij hadden veel vragen over Tiberiade, het religieuze leven, onze roeping. Echt, ik waande mij een JSD-kamp. Het was hetzelfde enthousiasme, dezelfde vreugdevolle en diepe gesprekken, dezelfde vriendschappen in de Heer.

Naarmate de dagen verstreken, opende mijn hart zich; de boerderij werd een familie, en de jongeren werden vrienden. Deze twee weken waren echt intens en fantastisch, rijk aan ontmoetingen, vriendschap, gebed, werk. Ik vond er echt de smaak van Tiberiade terug en dat voelt goed!

Broeder Benoît-Joseph

KALENDER VAN DE FRATERNITEIT

OKTOBER

- Wo 20-Vr 22: Missie in een agrarisch lyceum in Anchin
- Za 23: Dag van de kinderen van de Oogst
- Za 23-Zo 24: WE van de zaaiers van het evangelie
- Zo 24: Dag van de Profetische Gezinnen Pondrôme
- Do 28: Herbronningsdag voor vrouwen
- Za 30-Zo 31: Allerheiligen WE voor de SDJ

NOVEMBER

- Zo 7: Zondag anders (meer info op www.tiberiade.be)
- Do 11: Groep volwassen catechumenen van het bisdom Namen
- Vr 12: Avond voor jongeren die nadenken over het samenleven (in Brussel)
- Za 20-Zo 21: Gezinnen van *Équipes ND* van Luxemburg te Pondrôme
- Za 27-Zo 28: WE van de Kinderen van de Oogst
- Zo 28: Dag van Profetische Gezinnen in Lavaux

DECEMBER

- Do 2: Herbronningsdag voor vrouwen
- Za 4-Zo 5: Missie naar Havelange
- Za 11-Zo 12: WE van de Zaaiers van het Evangelie
- Zo 12: Zondag anders (meer info op www.tiberiade.be)
- Ma 27-Do 30: Kerstkamp voor SDJ

JANUARI is een Nazarethmaand (geen ontvangst)

Gezien de overvloed aan graangewassen dit jaar, is er biologisch tarwe-, spelt- en roggebloem te verkrijgen, geproduceerd door de broeders.

Indien je hiervoor interesse hebt, neem dan contact op met
 Br. Benoît: frabered@gmail.be

Wij zijn op zoek naar oecumenische psalmboeken (Franse liturgische vertaling) om zo met velen te kunnen bidden. Indien jullie thuis psalmboeken hebben die stof liggen te verzamelen, aarzel niet om ze aan ons toe te vertrouwen. Wij zullen er dankbaar gebruik van maken!

Enkele gezinnen lanceren met de Fraterniteit Tiberiade een parcours voor jongeren die nadenken over het leven met zijn twee.

Op het programma 4 avonden in Brussel en een WE in Tiberiade.

Aarzel niet om dit door te zeggen!

Voor meer info: Véro en Jef Couvreur, mescobayes@skynet.be